

Přemysl Landa

ilustrovala
Barbora Landová

● — pointa

Dobrodružství

králíka

Chimenéze

Dobrodružství králíka Chimenéze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Přemysl Landa
Dobrodružství králíka Chimenéze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dobrodružství

králíka

Chiménéze

Přemysl Landa

ilustrovala

Barbora Landová

2022

Děkuji všem, kteří pomohli k vydání knihy.
Ženě *Hance* a dceři *Barče* za zpětnou vazbu a podporu
při psaní příběhu. Králíku *Chimenézovi* za inspiraci.

Za štědré příspěvky:

Miroslavě Landové

Barboře a Tomáši Matějkovým

Markétě a Robertu Desortovým

Miluši Uhlířové

Janu Malíkovi

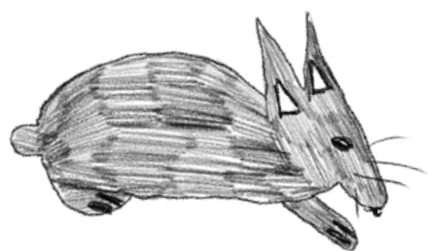
Firmě *Hravokádo* - dřevěné hračky a hravé doplňky

Hefkovým

Ladislavu Loutchanovi

Lidem, kteří si knihu objednali v předprodeji.

Všem, kdo o ní řekli svým přátelům.

1. kapitola

Útěk

Milé děti, budu vám vyprávět o králíkovi jménem Chimenéz. Chimenéz žil v kleci, ze které sledoval, co se děje okolo. Tu koukal na kmitající nohy, když kolem klece procházel některý z členů rodiny, tu poslouchal hlasy výskajících dětí a čekal, jestli za ním někdo přijde a dá mu něco dobrého na zub, nebo dokonce otevře dvířka klece a pustí ho ven. To měl ze všeho nejradši – proběhnout se po domě, všechno pořádně prozkoumat, prohlídnout a taky ochutnat. Nemohl přece promarnit příležitost hryznout si do židle, kabelu (nejlépe připojeného do zásuvky) nebo se poprat s bačkorou pletoucí se mu do cesty. Vůbec nerozuměl tomu, proč ho pak začali s nadáváním a křikem honit a nakonec jej zavřeli zase zpátky do klece. Tam totiž byla jen hrozná nuda, žádné kabely a málo místa na běhání a skákání.

Jednou, když byl puštěný, a to se teď stávalo čím dál řidčeji, právě prozkoumával chodbu. Tam, kde vždy

končila zavřenými dveřmi, bylo však tentokrát něco jinak. Dveře byly pootevřené. Chimenéz se zarazil. Svět za nimi hrozil neznámým nebezpečím, ale také ho lákal. „Co tam asi je?“ říkal si. Popošel ke dveřím, poslouchal, zase se vrátil a znovu poslouchal. Ještě chvíli váhal a pak opatrně vyhupkal ven. Bylo tam takové světlo, až ho zabolely oči. Rychle se schoval pod nejbližší keř.

Když se rozkoukal a vzpamatoval z přívalu nových zvuků a vůní, vydal se na další průzkum. Pobíhal po zahradě, cítil, jak ho slunce hřeje do kožíšku, slyšel, jak zpívají ptáci, všechno si prohlížel a očichával. Velkou radost mu udělalo, když našel kabel od sekačky na trávě a dal mu co proto. Cítil, že si po dobře vykonané práci zaslouží odpočinek. Našel si stín a svalil se do trávy. Po chvíli zaslechl známé hlasy. Chimenéz zpozorněl. Tento tón už znal a nevěstil nic dobrého. Jdou po mně, věděl už. A opravdu, na zahradě se objevily děti a za nimi i maminka s tatínkem. „Doma není, někdo zapomněl zavřít dveře, musel utéct ven,“ uslyšel. Chimenéz zaběhl mezi keře, odkud sledoval, jak prohledávají zahradu.

Tatínek se zastavil u sekačky, vzal do ruky šňůru a zaklel: „Koukejte, co provedl, já ho roztrhnu!“

Z jedné strany se blížila maminka, z druhé Petr, starší z obou kluků. Chimenézovi bušilo srdce jako o závod. Jako každý králík v úzkých varovně zadupal. „Támhle je!“ křikl Petr. Keře se rozhrnuly a chlapcova ruka se po něm rychle natáhla. Jenže Chimenéz byl ještě rychlejší. Vyrazil jako chlupatá raketa, Petrova ruka se ho sice dotkla, ale zachytit ho nedokázala. Maminka mu pohotově zastoupila cestu a už by ho málem lapila, ale králíci jsou mistři kliček. Nečekaně změnil směr, a tak i ona chňapla do prázdna. Upaloval přes zahradu, když zahlédl, jak se z boku přibližuje veliké letící těleso. To byl tatínek, který po něm skočil jako tygr. Jenže Chimenéz udělal další úhybný manévr. Tatínek minul. Chimenéz se zastavil. Tatínek už nevypadal jako tygr, ale spíš jako veliký rozpláclý králík s tlamičkou od trávy. „Ten už mě nechytí,“ pomyslel si Chimenéz. Ale Petr i jeho mladší bratr David se za ním hnali. Dal se znovu do běhu, všiml si otevřených dveří, těch, ze kterých před nějakou dobou vyšel ven, a namířil si to k nim.

Proč do nich nakonec nevběhl, nevěděl ani on sám. Jeho nohy udělaly obrat, prosvištěl mezerou pod brankou a octnul se na chodníku. Branka se rozlítla a z ní se vyřítili David s Petrem. Chimenéz skočil na silnici, uslyšel, jak někdo křičí: „Pozor, auto!“, a vtom se těsně kolem něj prohnala veliká vrčící krabice na kolech. Vystrašený Chimenéz vyrazil přes silnici, prolítl mezerou v plotě a octnul se na další zahradě.

Byl by si rád odpočinul, ale sotva se zastavil a trochu vydýchal, hnal se na něho pes. Tedy spíš psíček, který štěkal jako pominutý a vyhrožoval mu: „Já ti dám, já tě roztrhám, já tě rozsápu!“ Kdyby Chimenéz nebyl po tom všem tak vyplašený, nic by si z takového ňafala nedělal, zadupal by na něj a snad by ho i sám prohnal. Ale teď jen nadskočil a pádil dál.

Když se konečně zastavil, vůbec nevěděl, kde je. Padnul do trávy a dlouho odpočíval. Byl tu konečně klid, jediné, co ho nakonec začalo rušit, bylo kručení v jeho vlastním bříšku. „Páni, já mám hlad,“ řekl si pro sebe a začal se rozhlížet po misce s granulemi. Nebyla

tu a stejně tak tu nebyla ani miska s vodou, z níž by se napil. „Co jsem to provedl? Co budu dělat? Proč jsem utíkal z domu?“ bědoval a bylo mu do breku. Pak se ale oklepal a začal si v trávě hledat voňavé lístečky. Bříško se trochu zaplnilo a už se cítil veseleji.

Střídavě se popásal a polehával až do doby, kdy se začalo stmívat. Dobrá nálada se opět vytrácela a Chimenéz se začal obávat přicházející noci.

2. kapitola

Nocleh pod hvězdami

Setmělo se a ochladilo. Rosa ho studila do tlapek, ale aspoň se měl čeho napít. Když jí z lístků trávy olízal dost na to, aby zahnal žízeň, našel si suché místo pod živým plotem. Tam se uvelebil a tlapky schoval pod tělo, aby mu na ně nebyla zima, takže vypadal jako bochníček s oušky. Přivřel oči, potřeboval si po tak náročném dni odpočinout. V okolních domech svítla světla a on myslel na svou klec. „Tam bych teď byl v bezpečí a pochutnával si na granulích,“ litoval. „Zítra musím najít cestu zpátky,“ rozhodl se a začal podřimovat.

Ze spaní ho vytrhlo funění. Nastražil uši a poslouchal. Za okamžik zjistil, že ty zvuky vydává jakýsi pytlík na nožkách sunoucí se travou. Chvíli ho pozoroval. Nepřipadal mu nebezpečný, a tak se chtěl zvednout a jít se na něj podívat zblízka. V ten moment se však pytlík schoulil do klubka a naježil ostny. Chimenéz se zarazil a raději zůstal ve svém úkrytu. Odsud spatřil, jak

se k ostnaté kuličce blíží děsivý stín. Patřil velikému kocourovi, který došel k ježkovi, strčil do něj packou a zasyčel: „Pche, zblešenec.“ Kocour stál nad ježkem, vztekle pomrskával ocasem a rozhlížel se. V jeho jediném oku se občas zablýsknul odraz měsíce.

Chimenéz ani nedutal. Netroufal si pomyslet na to, co by se dělo, kdyby si ho všimnul. Jednooký kocour popošel, zastavil se, znovu se rozhlídl a pak potichu zmizel do tmy. Ježek se rozbalil a odfuněl pryč, jako by nic, zato Chimenéz zůstal na svém místě bez hnutí až do rána.

Jakmile se začalo rozednívat, opatrně se postavil, protáhl zkoprnělé nohy a pomalu vylezl ze svého úkrytu. „Čím dřív najdu cestu domů, tím lépe. Kdybych tušil, co se venku toulá za tvory, nikdy bych ze dveří nevystrčil ani fous,“ pomyslel si. „Jenže kterým směrem mám jít? Odkud jsem vlastně přiběhl?“ ptal se sám sebe. Při zběsilém útěku nemyslel na to, kudy se žene.

Vyrazil tedy cestou, která mu přišla povědomá. Nebylo to jednoduché, něco se nachodil a prošel pěkných pár zahrad. Když už začínal být zoufalý, uslyšel štěkot, jaký si dobře pamatoval. Byl to ten mrňous, co se na

něj včera vyřítíl na zahradě za silnicí. „To musím být blízko domu!“ zaradoval se. Hopkal směrem, odkud se ozývalo štěkání, pak se štěstím překonal silnici, podlezl branku a už stál před domem, kde na něj čekala jeho klec a kluci.

Vchodové dveře byly zavřené. Zaškrabal na ně a čekal. Nikdo nepřišel otevřít, a tak zaškrabal znovu. Nic. „Asi nejsou doma,“ usoudil. Oběhl dům a zastavil se pod oknem. „Počkám tady, dřív nebo později se tu někdo objeví,“ řekl si. Otevřeným oknem však uslyšel, že uvnitř přece jen někdo je, a dokonce i rozuměl, o čem se mluví.

David smutným hlasem pronášel: „Kdoví, kde teď je, snad se mu nic nestalo, myslíš, že ho ještě najdeme?“

Nato odpověděl hlubší tatínkův hlas: „Mně nechybí, vždyť všechno ničil. Ať si zase dělá škodu někde jinde, to byl nápad, pořídit si králíka.“

„A co pejsek? Co kdybychom si místo něj pořídili pejska?“ zvolal nadšeně Petr.

„Hm, takové štěňátko by bylo fajn,“ zaslechl ještě maminku.